

Sygn. akt II K 1058/14

1 Ds. 872/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Katarzyna Jamrozy - Szponik

Protokolant Iwona Połczyńska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy P. H.

po rozpoznaniu w dniach 20 kwietnia 2015 roku, 11 czerwca 2015 roku, 9 grudnia 2015 roku, 13 stycznia 2016 roku, 25 lutego 2016 roku, 6 kwietnia 2016 roku, 9 maja 2016 roku, 18 maja 2016 roku, 24 maja 2016 roku, 30 czerwca 2016 roku, 28 września 2016 roku, 17 października 2016 roku, 14 listopada 2016 roku, 28 listopada 2016 roku, 8 grudnia 2016 roku, 12 grudnia 2016 roku, 20 grudnia 2016 roku sprawy

S. K.

syna J. i W. z domu D.,

urodzonego (...) w Ś.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 lutego 2014 r. oraz dniach 2; 8 i 29 kwietnia 2014 roku oraz 7 lipca 2014 roku, w Ś. woj. (...), jednokrotnie osobiście oraz czterokrotnie poprzez samowolne realizowanie wpłat gotówki w kwotach po 1.000 złotych na rachunek bankowy dłużnika - A. K. (1) na rzecz, której prowadzona była egzekucja przez komornika przy Sądzie Rejonowy w Świdnicy- I. P. za sygn. akt KM 150/13; spowodował uszczerbek w swym majątku czym uszczuplał zaspokojenie swoich wierzycieli i wykonanie egzekucji komorniczych prowadzonych przez tego komornika:

- za sygn. akt KM 1724/13, na podstawie Wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy, sygn. akt I C 365/08, z dnia 16 stycznia 2009 r. oraz Wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, sygn. akt I A Ca 286/09, z dnia 24 czerwca 2009 r.- zaopatrzonych w klauzule wykonalności z dnia 3 VII 2009 r.- na rzecz wierzyciela R. S.

- oraz KM 729/14, na podstawie nakazu zapłaty Sądu Rejonowego Lublin-Zachód, sygn. akt VI NC-e 1576579/13/09, z dnia 5 lipca 2013 r.- zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 29 I 2014 r. na rzecz wierzyciela firmy (...) z siedzibą w L.;

na łączną kwotę 231.000 złotych czym działał na szkodę wierzyciela R. S. oraz wierzyciela firmy (...),

tj. o czyn z art. 300 § 2 kk;

I. oskarżonego **S. K.** uznaje za winnego, tego że w okresie od dnia 24 lutego 2014r. do dnia 7 lipca 2014r. w Ś., w woj. (...) działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu w sytuacji grożącej upadłości prowadzonej przez niego działalności gospodarczej (...) S. K., nie mogąc zaspokoić wszystkich wierzycieli, spłacał jednego z nich A. K. (1) – wierzycielkę na mocy zawartej w 2011 r. umowy o sprowadzenie pojazdu z zagranicy, dokonując na jej rzecz wpłat: w dniach 24 lutego 2014r., 1 kwietnia 2014r., 7 lipca 2014r. kwot po 1000 zł, czym działał na szkodę pozostałych wierzycieli:

-R. S. – wierzyciela na mocy umowy z dnia 3 lipca 2007r., dochodzącego swoich roszczeń w kwocie 39.187,69 zł wraz z odsetkami,

- (...) – wierzyciela na mocy umowy z dnia 3 lipca 2012r., dochodzącego swoich roszczeń w kwocie 752,23 zł wraz z odsetkami,

tj. występku z art. 302 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 302 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu wykonanie orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym wydatki postępowania i wymierza mu opłatę w kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. K. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K.. W jej ramach w 2007r. zobowiązał się sprowadzić z zagranicy samochód marki V. (...) dla R. S.. Wskazana osoba w dniu 23 lipca 2007r. na poczet transakcji przekazała oskarżonemu zadatek w wysokości 9700 euro, stanowiący równowartość 40.000 zł. S. K. nie wywiązał się z zawartej umowy, jednocześnie nie zwrócił zadatku. Na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 16 stycznia 2009r., sygn.akt I C 365/08 zasądzono od niego na rzecz R. S. kwotę 39.187,69 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 14 lutego 2008r. do dnia zapłaty.

Ponadto w 2011r. S. K. zobowiązał się sprowadzić z zagranicy samochód marki F. (...) dla A. K. (1) oraz jej męża K. K. (1). Na poczet tej transakcji A. K. (1) przekazała oskarżonemu zaliczkę w wysokości 41.500 zł. Transakcja nie doszła do skutku, samochód nie został sprowadzony, a S. K. pomimo żądania nie zwrócił uiszczonej na jego rzecz zaliczki. W związku z powyższym A. K. (1) złożyła do sądu pozew i na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 14 grudnia 2012r., sygn. akt I Nc 3205/12 zasądzono od S. K. na rzecz A. K. (1) kwotę 38.500 zł wraz z odsetkami ustawowymi.

Dowód: - zeznania R. S. – k. 6-7, 171-172,

- zeznania A. K. (1) – k. 74, 172-173, 296-

297,

- umowa z dnia 23.07.2007r. – k. 10,

- wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 16.01.2009r., sygn.akt

I C 365/08,

W dniu 3 lipca 2012r. (...) z z/s w L. zakupił wierzytelność przysługującą (...) wobec S. K. na kwotę 752,23 zł. Po wykupieniu wierzytelności P. podjęło czynności windykacyjne, wzywając sześciokrotnie oskarżonego do polubownego załatwienia sprawy. Oskarżony nie wywiązał się w żaden sposób z zobowiązania, w związku z czym został złożony pozew o zapłatę do Sądu. Na mocy wyroku nakazowego Sądu Rejonowego Lublin – Zachód z dnia 5 lipca 2013r. sygn. akt VI Nc-e 1576579/13 nakazano oskarżonemu zapłacić w terminie 2 tygodni na rzecz (...) z z/s w L. kwotę 752,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi.

Dowód: - nakaz zapłaty Sądu Rejonowego Lublin – Zachód z dnia 5 lipca

2013r. ,

sygn. akt VI Nc-e 1576579/13 w aktach komornicze KM 729/14,

- zeznania I. O. – k. 63-64,

- umowa z dnia 10.11.2003r. – k. 68,

- umowa sprzedaży wierzytelności – k. 66-67,

Zarówno A. K. (1), jak i R. S. oraz (...) po uzyskaniu klauzuli wykonalności wystąpili do komornika o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Wszystkie trzy sprawy prowadzone były przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świdnicy I. P.. W ich trakcie A. K. (1) pięciokrotnie pisemnie informowała Komornika, iż dłużnik S. K. dokonał na jej rzecz wpłat kwot po 1000 zł w dniach 24.02.2014r., 2.04.2014r., 7.07.2014r., 4.07.2014r., 4.08.2014r. W tym czasie oskarżony nie spłacał pozostałych wierzycieli.

Dowód: - akta komornicze – KM 150/13, KM 1724/13, KM 729/14,

- dyspozycje wpłat – k. 358- 359, 391,

- zeznania I. P. – k. 19, 172,

- zeznania A. S. – k. 85, 172-173,

- zeznania B. S. – k. 113, 173,

A. K. (1) uzyskała od oskarżonego wskazane kwoty, albowiem przychodziła do domu oskarżonego, niejednokrotnie domagała się ich zwrotu od S. K. i jego żony A. K. (2) również podczas przypadkowych spotkań na ulicy, bądź też w szkole, do której uczęszczały ich dzieci. Regularnie dzwoniła w tej sprawie, pytając oskarżonego, czy nie jest mu wstyd. Powyższe nagabywania bardzo krępowały A. K. (2), która podczas jednej z rozmów zadeklarowała, iż to ona będzie obligować oskarżonego, aby dług był spłacany. Już w dniu kwietniu 2013r. pożyczyła pieniądze od siostry S. A. K., która w dniu 29.04.2013r. dokonała przelewu w imieniu brata na konto A. K. (1) na kwotę 1000 zł. Od tego momentu przez kilka miesięcy oskarżony nie wpłacał żadnych kwot na konto wierzycielki. Małżonkowie zdecydowali, iż z racji postawy A. K. (1) i w celu uniknięcia krępujących dla nich sytuacji, kiedy to w miejscach publicznych domagano się od nich zwrotu pieniędzy, będą wywiązywać się z zaciągniętego zobowiązania, dokonując w miarę możliwości wpłat na rzecz A. K. (1).

I tak, w dniu 24 lutego 2014r. A. K. (1) wraz z mężem oraz ojcem J. T. udała się do mieszkania S. K. w P. po raz kolejny domagając się zwrotu pieniędzy. A. K. (2) twierdziła, iż męża nie ma w mieszkaniu. Kiedy doszło do ostrej wymiany zdań oraz przepychanki pomiędzy J. T. a A. K. (2) oskarżony wybiegł z pokoju. Doszło do starcia pomiędzy ojcem A. K. (1), a oskarżonym. Na miejsce zdarzenia została wezwana policja. Oskarżony zadeklarował, iż wpłaci 3.000 zł. Tego dnia przekazał A. K. (1) kwotę 1000 zł.

Kolejna wpłata miała miejsce w dniu 1.04.2014r. Została dokonana osobiście przez S. K., który w placówce (...) przekazał na konto swojej wierzycielki kwotę 1000 zł.

Ponadto w dniu 7.07.2014r. A. K. (2) w ten sam sposób wpłaciła kwotę 1000 zł na rzecz A. K. (1).

Dowód: - wydruki bankowe – k. 76-79,

- zeznania A. K. (2) – k. 245-246, 361, 403,

- zeznania A. K. (1) – k. 74, 172-173, 296-297,

- zeznania A. K. (3) – k. 274,
- zeznania K. K. (1) – k. 297,
- wyjaśnienia oskarżonego – k. 403- 403v
- kserokopia druku przelewu – k. 391,
- kserokopia przelewu – k. 353,

W tym czasie sytuacja finansowa S. K. była bardzo zła. Nie spłacał bieżących zobowiązań, w 2009r. skradziono mu 74 000 euro, które nie należały do niego. Aby móc oddać je właścicielom pożyczyl pieniądze w świadku przestępczym. Prowadzona przez niego działalność gospodarcza nie była w Polsce zarejestrowana, od 2014r. została zarejestrowana na terenie Niemiec.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego – k.225, 418,

- wydruk z (...) k. 416-417,

Z uwagi na trudną sytuację finansową A. K. (2) pożyczala pieniądze od swoich siostr E. K. oraz L. W.. Czyniąc to twierdziła, iż potrzebuje środków finansowych na życie oraz na spłatę zadłużenia męża. Oskarżony wiedział o udzielanych im pożyczkach i nie miał nic przeciwko temu, aby z tych pieniędzy spłacać A. K. (1). Zdawał sobie sprawę, iż pieniądze należy zwrócić, niemniej jednak może to nastąpić w dogodnym dla nich czasie. W tym okresie A. K. (2) nie pracowała. Jedynym żywicielem rodziny był oskarżony.

Dowód: - zeznania A. K. (2) – k. 245-246, 361, 403,

- zeznania E. K.- k. 273,
- zeznania L. W. – k. 329,
- wyjaśnienia oskarżonego – k. 403- 403v,

W dniu 9 czerwca 2014r. na mocy aktu notarialnego sporządzonego przez notariusza U. N. S. K. oraz jego żona A. K. (2) ustanowili rozdzielność majątkową.

Dowód: akt notarialny – k. 272,

M. C. – matka A. K. (2) zmarła w dniu 1 kwietnia 2014r.

Dowód: zaświadczenie z system PESEL – SAD – k. 275-276,

Oskarżony był dotychczas karany, w tym za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w ruchu lądowym, przestępstwa skarbowe oraz przeciwko mieniu. Aktualnie pracuje, prowadzi działalność gospodarczą. W środowisku sąsiedzkim posiada pozytywną opinię.

Dowód: - karta karna – k. 364-365,

- wywiad środowiskowy – k. 264-265,

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W postępowaniu przygotowawczym odmówił składania wyjaśnień. Przed Sądem wskazał, iż kwoty wynikające z zadłużenia spłacała na rzecz A. K. (1) jego żona A. K. (2). Czyniła to bez jego wiedzy, jedynie informując go, iż dokonała wpłaty. Jego sytuacja finansowa uniemożliwiała mu spłaty zadłużenia, a A. K. (2) spłacała wierzycielkę z majątku odrębnego. Oskarżony zaprzeczył, aby kiedykolwiek wpłacał osobiście, bądź też za pośrednictwem przelewu kwoty na rzecz wierzycielki. Przyznał jednocześnie, iż na

poleceniu wpłaty dokonanej w dniu 1.04.2014r. na rzecz A. K. (1) widnieje jego podpis. Wpłaty dokonał na prośbę żony, której tego dnia zmarła matka.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego – k. 225,

Sąd nadto zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu nie budzi wątpliwości.

Za bezsporne w niniejszej sprawie należy uznać fakt, iż względem S. K. przysługiwały R. S., A. K. (1) oraz (...) z z/ s w L. wierzytelności, które były dochodzone w drodze postępowania egzekucyjnego, a także iż jedynie na poczet A. K. (1) były wpłacane kwoty, każdorazowo po 1000 zł na poczet istniejącego zadłużenia. Okoliczności te wynikają z zeznań wskazanych osób oraz I. O., K. K. (2), I. P., A. i B. S. i nie były kwestionowane przez oskarżonego. Zeznania wskazanych świadków wobec ich spójności uznano za wiarygodne.

Również za zgodne z prawdą przyjęto zeznania E. K. oraz L. W., z których wynika, iż obie siostry od kilku lat udzielają A. K. (2) wsparcia finansowego, robiąc zakupy oraz pożyczając pieniądze. Czynią to z własnej inicjatywy albo też na prośbę żony oskarżonego. Z relacji tych osób wynika, iż martwiły się sytuacją finansową siostry i dzieci i z tego względu udzielały im wsparcia. Przekazując jej środki finansowe, często z własnej inicjatywy, nie ingerowały na co ostatecznie będą one wydane. Bywało, iż A. K. (2) informowała, że uzyskane wsparcie finansowe chce przekazać na spłatę długów. Oskarżony również prosił je o pieniądze.

Nie można uznać za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania, z których wynikało, iż spłaty długu dokonywała żona bez jego wiedzy, informując go o tym po fakcie (k. 225). Przeczą temu późniejsze wyjaśnienia oskarżonego (k. 403) oraz pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie. Nie sposób odmówić wiarygodności zeznań A. K. (1), z których wynika, iż w dniu 24 lutego 2014r., kiedy to wraz z mężem i ojcem udała się do domu oskarżonego, początkowo S. K. ukrywał się w pokoju, aby później wyjść z niego i z zadeklarowanej kwoty 3.000 zł przekazać A. K. (1) kwotę 1000 zł. Oskarżony ponadto osobiście wpłacił w placówce banku kwotę 1000 zł w dniu 1.04.2014r. Zeznania A. K. (2) co do tego, iż w tym dniu jej mama poczuła się gorzej i poprosiła męża, aby dokonał tej wpłaty nie mają znaczenia dla niniejszej sprawy, skoro nie udowodniono, iż to właśnie z pożyczonych pieniędzy był spłacany dług, a nawet gdyby, to wchodziły one w skład majątku wspólnego (41 § 1 i 36 prim § 1 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego), a małżonkowie zgodnie postanowili, iż pieniądze w kwocie 1000 zł w dniach 24.02.2014r. i 1.04.2014r. zostaną przeznaczone na częściową spłatę zobowiązania.

Odnosząc się do wpłaty, która miała miejsce w dniu 7 lipca 2014r. (po zniesieniu wspólności majątkowej pomiędzy oskarżonym a jego żoną), dokonanej w placówce banku przez A. K. (2) należy wskazać, iż w tym przypadku również nie udowodniono, iż pieniądze pochodziły właśnie z pożyczki udzielonej żonie oskarżonego, a także iż S. K. nie zgadzał się na spłatę tej części zobowiązania. Oceniając w tym zakresie materiał dowodowy, nie może mieć zastosowania zasada określona w art. 5 § 2 kpk, zgodnie z którą nie dające się usunąć wątpliwości należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego. Wszelkie bowiem wątpliwości ujawnione w tym zakresie zostały usunięte po przeanalizowaniu zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego, kierując się zasadami doświadczenia życiowego. W opinii Sądu przerwanie chęci spłaty długu jedynie na A. K. (2) jest jedynie przyjęta przez oskarżonego linią obrony, a z racji relacji rodzinnych jego żona, chcąc uchronić męża przed odpowiedzialnością karną, razem z nim forsuje wskazaną wersję wydarzeń. Tymczasem, jak ustalono, oskarżony i jego żona byli nachodzeni przez A. K. (1) regularnie, ponadto wskazana osoba wydzwaniała do nich niemalże codziennie, a także domagała się zwrotu pieniędzy spotkawszy oskarżonego bądź jego żonę na ulicy lub w szkole, co w sposób oczywisty wprawiało ich w duży dyskomfort. Nie budzi wątpliwości Sądu, iż właśnie z tego powodu małżonkowie postanowili, iż w pierwszej kolejności spłacą właśnie tę wierzycielkę, aby przestać być narażonym na dalsze niekomfortowe sytuacje. Oskarżony osobiście przekazywał i wpłacał pieniądze, jak miało to miejsce w dniach 24 lutego 2014r. oraz 1 kwietnia 2014r., a w dniu 7 lipca 2014r. czynność przelewu została dokonana przez żonę, co nie zmienia faktu, iż to oskarżony dokonał spłaty tej części zobowiązania, a A. K. (2) dokonała jedynie technicznej czynności wpłaty tych pieniędzy na konto. Żona oskarżonego wówczas nie pracowała, jedynym żywicielem rodziny był S. K., który łożył na utrzymanie rodziny. Skoro małżonkowie podjęli już wcześniej decyzje o spłacie A. K.

(1) z pominięciem pozostałych wierzycieli, bez znaczenia jest fakt, iż jedna z wpłat miała miejsce po ustaniu wspólności majątkowej, która jak się należy domyślić została zniesiona z racji problemów finansowych S. K., skoro małżonkowie dalej wspólnie zamieszkiwali, wychowując dzieci i tak naprawdę prowadząc wspólne gospodarstwo domowe.

Na marginesie należy wskazać, iż przekazywane przez siostry kwoty były pożyczkami, co zostało potwierdzone przez A. K. (2) również przed zamknięciem przewodu sądowego na rozprawie w dniu 28 listopada 2016r. Z relacji świadka wynika, iż L. W. oraz E. K. nie wyznaczały terminu spłaty zadłużenia, a oskarżony wiedział, iż „nie jest to sprawa pilna” i jak wskazała A. K. (2) – pieniądze zostaną zwrócone, „jak będziemy mieli”, czyli w sytuacji, kiedy gotówką będzie dysponować zarówno oskarżony, jak i jego żona. To, iż nie upomina się o nie L. W., nie zmienia faktu, iż w momencie ich przekazywania, były one pożyczane.

W sprawie nie wykazano chociażby w stopniu dużego prawdopodobieństwa, iż wpłata w dniu 7 lipca 2014r. nastąpiła z majątku odrębnego A. K. (2) – z uzyskanego spadku, bez zgody i akceptacji oskarżonego. Już na marginesie należy wskazać, iż kwota spadku wynosiła 5.000 zł i z tej sumy świadek miała wybudować mamie nagrobek. To iż z zeznań siostr wynika, iż A. K. (2) chciała spłacić jakiś dług, nie świadczy o tym, iż robiła to bez zgody i akceptacji męża z majątku odrębnego.

Jednocześnie należy podkreślić, iż z zeznań A. K. (1) oraz jej męża K. K. (1) nie wynika, żeby oskarżony odciął się od spłaty zobowiązania. Wręcz przeciwnie dzwonił do nich informując, iż przyniesie pieniądze, a warunki spłaty były „milion razy” z nim ustalane (k. 296). Ponadto A. K. (1) wskazała, iż kiedy nie wpływały pieniądze kontaktowała się telefonicznie z oskarżonym, a nie jego żoną (k. 297) oraz iż oskarżony i jego żona twierdzili, że wiedzą, że jest ten dług i że te pieniądze oddadzą. Okoliczności te potwierdził K. K. (1).

Fakt, iż A. K. (2) zwróciła się z prośbą do A. K. (3) – siostry oskarżonego o wpłatę 1000 zł na rzecz A. K. (1), nie ma znaczenia dla niniejszej sprawy, albowiem kwota ta nie została objęta w opisie czynu przypisanego oskarżonemu, gdyż przedmiotowy przelew został wykonany w maju 2013r., a zatem nie w okresie objętym aktem oskarżenia. I Sąd nie brał pod uwagę uzgodnień mających miejsce w tamtym czasie.

Ponadto, analizując treść aktu oskarżenia, należy wskazać iż w dniu 8.04.2014r. nie została dokonana żadna wpłata na rzecz A. K. (1).

Reasumując należy wskazać, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dał podstaw do uznania, iż trzy kolejne spłaty w dniach 24 lutego 2014r., 1 kwietnia 2014r., 7 lipca 2014r. na rzecz A. K. (1) zostały dokonane z majątku odrębnego A. K. (2) bez akceptacji oskarżonego. Wręcz przeciwnie analiza dowodów doprowadziła do wniosków, iż oskarżony (prawdopodobnie za namową żony) zdecydował się spłacać zobowiązanie z pominięciem pozostałych wierzycieli, aby nie narażać siebie, żony i dzieci na niekomfortowe sytuacje ze strony A. K. (1).

Z tych względów Sąd uznał, iż oskarżony w okresie od dnia 24 lutego 2014r. do dnia 7 lipca 2014r. działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu w sytuacji grożącej upadłości prowadzonej przez niego działalności gospodarczej (...) S. K., nie mogąc zaspokoić wszystkich wierzycieli, spłacał jednego z nich A. K. (1) – wierzycielkę na mocy zawartej w 2011 r. umowy o sprowadzenie pojazdu z zagranicy, dokonując na jej rzecz wpłat: w dniach 24 lutego 2014r., 1 kwietnia 2014r., 7 lipca 2014r. kwot po 1000 zł, czym działał na szkodę pozostałych wierzycieli:

-R. S. – wierzyciela na mocy umowy z dnia 3 lipca 2007r., dochodzącego swoich roszczeń w kwocie 39.187,69 zł wraz z odsetkami,

- (...) – (...) S.A.R.L. – wierzyciela na mocy umowy z dnia 3 lipca 2012r., dochodzącego swoich roszczeń w kwocie 752,23 zł wraz z odsetkami, czym wyczerpał znamiona występku z art. 302 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd nie zgodził się z forsowaną przez Prokuratora kwalifikacją prawną czynu, uznając, iż oskarżony swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion występku z art. 300 § 2 kk. Przestępstwo opisane w tym przepisie popełnia sprawca, który działał w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, a

udaremnienie lub uszczuplenie zaspokojenia swojego wierzyciela stanowi tutaj skutek określonych oszukańczych działań dłużnika, ukierunkowanych właśnie na ten cel. Niewątpliwie nie taki cel był oskarżonego, który nie chciał udaremnienia wykonania orzeczenia sądu. S. K. swoim zachowaniem zmierzał do zaspokojenia jednego z wierzycieli, z pominięciem pozostałych.

Zgodnie z treścią art. 302 § 1 kk przestępstwa opisanego w tym przepisie dopuszcza się ten, kto w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości, nie mogąc zaspokoić wszystkich wierzycieli, spona lub zabezpiecza tylko niektórych, czym działa na szkodę pozostałych,

Znamię - w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości obejmuje wszelkie sytuacje, w których istnieje obiektywnie konkretne, realne niebezpieczeństwo nadejścia upadłości lub niewypłacalności dłużnika, niebezpieczeństwo, z którym należy się liczyć. Realizacja owego znamienia nie musi się łączyć z nieuchronnością nadejścia któregoś z rzeczonych zdarzeń ani bardzo wysokim prawdopodobieństwem tegoż. Wystarczy, jeśli istnieje znaczące prawdopodobieństwo zaistnienia upadłości lub niewypłacalności, przy czym upadłość lub niewypłacalność niekoniecznie muszą grozić rychłym nadejściem.

Wobec sytuacji w jakiej znajdował się S. K. nie można mieć wątpliwości, iż groziła mu upadłość, skoro nie miał zachowanej płynności finansowej. Fakt, iż nie miał zarejestrowanej działalności nie ma znaczenia dla niniejszej sprawy. Podstawą do ustalenia, iż określone działania faktyczne i prawne mają charakter działalności gospodarczej, jest ich powtarzalny charakter oraz nastawienie na osiągnięcie zysku, mimo, iż nie dopełniono wszystkich formalności rejestracyjnych (Piotr Zimmerman: komentarz do prawa upadłościowego, komentarz do art. 9).

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami opisanymi w przepisie art. 53 § 1 i 2 kk i art. 58 § 1 kk i wziął w szczególności pod uwagę zarówno obiektywne elementy społecznej szkodliwości, takie jak: rodzaj i rozmiar ujemnych następstw popełnionych przestępstwa.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał karalność oskarżonego, Okolicznością łagodzącą był fakt, iż w środowisku sąsiedzkim posiada pozytywną opinię.

Nawiązując do społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się S. K., Sąd uwzględnił rodzaj i charakter naruszonych dóbr, a w szczególności wysokość dokonanej spłaty, z pominięciem pozostałych wierzycieli w łącznej niewysokiej sumie 3.000 zł i doszedł do wniosku, że społeczna szkodliwość tego czynu była ona średnia.

Wymierzając karę 3 miesięcy pozbawienia wolności Sąd miał na względzie także zapobiegawcze i wychowawcze cele, które ma ona osiągnąć wobec oskarżonego. W tym zakresie sens zapobiegawczego oddziaływania kary sprowadza się do wyeliminowania u niego ponownego wejścia na drogę przestępstwa. Natomiast wychowawcze cele kary realizowane są przez kształtowanie postawy sprawcy, do której istoty należy krytyczny stosunek do własnego czynu oraz do przestępstwa w ogóle.

Sąd uznał, iż oskarżony zasługuje na warunkowe zawieszenie wykonania kary. W tym przypadku uwzględniono, iż w chwili popełnienia przypisanego mu czynu oskarżony miał na swoim koncie jedno skazanie.

W opinii Sądu kara w takiej postaci osiągnie cele wychowawcze wobec oskarżonego i jest ona współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Kara orzeczonej wobec oskarżonego ma stanowić przede wszystkim dla niego wskazówkę na przyszłość o nieopłacalności dokonywania takich zachowań. W opinii Sądu okres próby dwóch lat będzie wystarczający dla zweryfikowania postawy S. K..

Należy przy tym wskazać, iż za względniejsze należało uznać przepisy obowiązujące w dacie popełnienia przez oskarżonego czynu.

Jednocześnie na podstawie art. 627 kpk zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym wydatki postępowania, wymierzając mu opłatę w kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych.